

[Jensen-Aale.]

ren og de Organisationer, som de særlig berører, og Lovforslagene er tillige blevet drøftet meget indgaaende i det andet høje Ting. Ordningen har været kritiseret stærkt fra visse Sider, ikke mindst i Pressen, og jeg synes derfor ikke, der er nogen særlig Grund til ved denne Lejlighed at gaa dybere ind paa Sagen.

Under normale Forhold har det store Landbrug hovedsagelig været baseret paa Kornproduktion, medens Svineproduktionen i væsentlig Grad hørte ind under det mindre Landbrug, og det maa vel nok have sin Aarsag — det har næsten alting. Jeg tænker, det ligger noget i, at det mindre Landbrugs Udøvere har bedre Lejlighed til at pleje og passe Dyrene, hvilket i høj Grad kan gøre sin gavnlige Virkning, netop naar vi tænker paa Svineproduktionen. Det er nok ikke helt hen i Vejret, naar Jeppe Aakjær skriver i sin Sang, at „Grisen vil kløs bag sit Øre“. Det har den store Landbruger ikke Lejlighed til, det kan hans Tid slet ikke slaa til til, det ligger meget mere for det lille Landbrugs Udøvere, og de gør det med en Kærlighed, som selv Smaagræsene sætter Pris paa.

Der har i øvrigt været draget mange Ting ind i Debatten, som jeg ikke nu skal komme ind paa. Efter Landbrugsministerens Redegørelse her og efter de andetsteds førte Forhandlinger, som ærede Medlemmer naturligvis har fulgt med den Interesse, som Sagen fortjener, vil jeg paa nærværende Tidspunkt nøjes med at anbefale Lovforslagene til velvillig og hurtig Behandling. Hvis der ikke fra anden Side bliver lagt op til en indgaaende Diskussion, skal jeg i hvert Fald ikke fremkalde en saadan.

Bækgaard: I det Kompleks af Landbrugslove, som her er stillet Forslag om, er Kornordningen den første, og det er den, jeg skal sige et Par Ord om.

I Bemærkningerne til Lovforslaget anføres det, at Lovforslaget i alt væsentligt er enslydende med den nugældende Lov, hvilket ogsaa den højtærede Landbrugsminister har udtalt. Det er maaske ogsaa rigtigt, men der findes dog Ændringer, som ikke er helt uvæsentlige. Der er for det første den Ændring, som jeg fuldt ud anerkender, at Rugen har faaet en bedre Placering blandt Kornsorterne, idet dens Pris hæves med 2 Kr. pr. 100 kg, medens de øvrige Kornpriser kun hæves med 1 Kr. Derved kommer den altsaa paa Højde med Majs. Det har den ikke været efter de tidligere Kornlove, hvilket efter min og mit Partis Mening var

en Fejl. Denne Fejl rettes der altsaa herved i alt Fald noget ved; efter min Mening er det dog et Spørgsmaal, om det er nok.

Under de Forhandlinger, som gik forud for Kornloven af 1935, blev det fra mine Meningsfællers og min Side stærkt understreget, at Rugen var sat for lavt i Forhold til andet Korn. Fejlen var den, at man kun vurderede Rugen efter dens Foderværdi og ikke tog i Betragtning, at den var vort vigtigste Brødkorn, og at man burde animere til en øget Dyrkning deraf eller i alt Fald standse den Tilbagegang i Dyrkningen, som havde gjort sig gældende. Siden da er der imidlertid sket det, som ogsaa den højtærede Landbrugsminister sagde, at Rugen har hævdet sig stærkt i Pris, endogsaa saa stærkt, at den nu og da i den senere Tid har ligget højest. Den har i hele det sidste Aar og en Del af Foraaret ligget adskillige Kroner over Majs; en Tid var det 5—6 Kr., nu for Tiden er det ca. 3 Kr. Den har endog enkelte Gange ligget over Hvede og Byg af vor egen gode danske Avl, og der er intet, der tyder paa, at denne Forskydning kun vil være en kort Overgang, som den højtærede Minister mente, da vi sidst diskuterede Sagen. Derfor er det et Spørgsmaal, om Rugen ikke burde sættes fuldt paa Højde med Byg og Hvede. Dersom Produktionsprisen skulde være bestemmende, burde den sættes mindst lige saa højt, da den altid giver færre Fold og ikke dyrkes paa den gode Jord og kun i mindre Udstrækning paa den middelhøje Jord. Saadan som Prisen har ligget nu i længere Tid, altsaa betydeligt over Majsprisen, synes der mig ikke at være Mening i, at den ikke skal ansættes højere end Majs, men som sagt, jeg anerkender, at Placeringen er blevet bedre end hidtil.

Ogsaa paa et andet Punkt er der en ikke uvæsentlig Afvigelse fra tidligere Kornlove. Kornfonden, som skulde sikre de kornkøbende Landbrugere en Erstatning, er om ikke forsvundet saa dog betydeligt forringet, idet Staten ikke længere garanterer den noget Beløb og der foreløbig ikke er Udsigt til, at der indgaaer noget i Fonden. Under tidligere Forhandlinger har vi altid været enige om, at der skulde sikres de Landbrugere, som skal købe Korn for at opretholde deres Bedrift — det gælder saavel Husmænd som mindre Gaardbrugere, navnlig paa de daarlige Jorder —, en Erstatning for den øgede Udgift, som en forhøjet Kornpris eventuelt kunde paaføre dem. I saa Henseende betegner Forslaget et betydeligt Tilbageskridt eller medfører i alt Fald meget større Usikkerhed.